

Predmet: Zoran Vukšić i dr. – Beli Manastir

Viši sud u Beogradu, Odeljenje za ratne zločine

Poslovni broj predmeta: K-Po₂ 45/2010

Glavni pretres: 6.12.2010.

Izveštaj: Gojko Pantović, posmatrač FHP-a

Ispitivanje svedok-oštećene Jadranke Čičak

Svedokinja živi u Karancu, opština Beli Manastir. Poznaje optužene Zorana Vukšića, sa kojim je išal u srednju školu, i Slobodna Strigica.

Dana 17.10.1991. godine, između 8 i 8:30 časova, u njihovo dvorište u Karancu došao je policijski automobil marke *zastava 101*, registarske oznake 001 – M. Iz automobila su izašli optuženi Zoran Vukšić i Zoran Madžarac u maskirnim vojnim uniformama i još dva lica u plavoj uniformi policije SAO Krajine. Kasnije je saznala da je jedan od policajaca bio optuženi Branko Hrnjak. Svi su bili naoružani. Prethodno je videla isti automobil na mostu u selu, dok je sa svekrvom išla kod strica Tome, koji je živeo blizu njih. Svekrva se uplašila kada je videla policijska kola i pitala je da se vrate kući, ali ona je rekla da nije opasno i otišle su kod njenog strica. Nedugo potom, došao je njen suprug Ivan Čičak i rekao da su Vukšić i ostali došli kod njih i da treba da daju izjavu jer su optuženi da su krali svinje. Inače, Ivan je radio na jednoj svinjogojskoj farmi.

Došli su i trebalo je da pođu u policijsku stanicu u Beloj Crkvi da daju izjave, kada su Vukšić i Madžarac popričali i rekli da ona i svekrva ne treba da dolaze. Vukšić je tada imao jednu ruku, ne zna da li levu ili desnu, zavijenu. Imao je kratku bradu crvene boje. Pošli su da pronađu njenog svekra Vinka, koji je bio na poslu. Njeni sinovi Ivan i Mate krenuli su njihovim kolima, a Vukšić, Madžarac i policajci policijskim. Nisu pronašli Vinka na poslu i zato su ovi naredili da se do 16 časova sva četvorica jave u policijsku stanicu. Istog dana, Ivan, Ante, Mate i Vinko otišli su njihovim kolima u policijsku stanicu. Od tada ih više nije videla. Odlazila je u policijsku stanicu, ali joj nisu dozvolili da razgovara sa načelnikom. Nikada je tadašnji načelik Zdjelarević nije primio i proveo kroz celu stanicu da joj dokaže da njena porodca nije zatvorena. Nakon toga su počeli da ih maltretiraju Srbi, srpske izbeglice su po naređenju dolazile su i useljavale se u njihovu kuću. Nisu mogli više to da trpe i zato su 26.11.1991. otišli u policijsku stanicu da traže putovnice da napuste Hrvatsku. Tada su im rekli da su tela Ivana, Ante, Mata i Vinka pronašli u napuštenom salašu Karaševo i rekli su im da moraju da odu po njihova tela, da ih dovezu u selo i sahrane. Sutradan su otišli traktorom koga je vozio meštani Mikoš Kovač i preuzeli ih u sanducima. Rekli su im da ne smeju da otvaraju kovčege. Dovedli su ih na seosko grbolje u Karanac. Kada je pokušala da otvori Ivanov sanduk, neko je zapucao u vazduh sa barikade nedaleko od groblja, te je odustala. Automobil nikada nisu pronašli, čula je da je optuženi Zoran Vukšić uzeo njihov automobil i odvezao ga u njegovu garažu i kasnije prodao. Vukšića i ostale optužene nije videla nikada više nakon događaja.

Ispitivanje svedok-oštećene Eve Malek

Svedokinja je supruga pokojnog Ive Maleka. Svedokinja danas živi u Osijeku [Hrvatska]. pre rata živela je sa Ivom u njihovoj kući u ulici JNA u Kozarcu. Probudili su se oko 6:30 ujutru 28.08.1991. i videli u ulici grupu naružanih ljudi kako pucaju i idu prema njihovoj kući. Na

brzinu je skuvala kafu njoj i Ivu i krenula je da beži u vrt. Zvala je Iva i on joj je rekao da nikom ništa nije skrivio i da neće da ide nigde. Pobjegla je i sakrila se u neko zbuñje. Kada je pucnjava utihnula podigla je glavu i videla je jednog mladog vojnika. Posle nekog vremena, osvestila se i otisla u kucu. Pronašla je muža nedaleko od ulaznih vrata u njihovm dvoristu. Nedugo potom, mestani su joj rekli da su Ivu ubili optuzeni Vuksic zvani *Zuti* i *Vekac* [optuzeni Velimir Bertie] i da su ga odvezli. Istog vojnika videla je blizu kuce Josipa Vida, koji je ziveo dve kuce od njihove. Josipa su tog dana ranili.

Fond za humanitarno pravo